

**סמייר לנג לירון
5112999**

בן תמר ופטור

נולד ב- ב' בטבת תשל"ה 15.12.74

התגייס לצה"ל ב- 28.3.1993

שרת בפלנ"ט 5132 (עורב)

נפלו ב- כ"ט באדר ב' תשנ"ה 31.3.1995

בעת היתקלות עם מחבלים.

לגנ לירון,

בן תמר ופטר. לירון נולד ביום ב' בטבת תשל"ה (15.12.1974) בתל-אביב, לאמו. בהיותו בן שלוש עבר עם אמו, שנישאה לפטר לנוג, לקיבוץ גבעת חיים איחוז. לירון אומץ על ידי פטר והיה לאחיהם של ערן,بني זדורון. כבר בינקותו ניבאה לו הרופאה עתיד של "מנהיג כנופיות". ואכן, בגין מזל קשת, היה לירון ילד של ניגודים, של קיצוניות, ילד היפר-אקטיבי, שצורך לחזור כל דבר לעומקו ולקבל השברים מספקים, ילד שלא יודע ממשמעת מהי, ועשה תמיד את הנכון בעיניו. לירון למד בבית-הספר היסודי "MSG" בקיבוץ ובבית-הספר התיכון "חוֹרֶף כְּרָמֶל" בקיבוץ מעגן מיכאל. אך בית-הספר היה "קטן עליו", הגדירות אחיו והוא החליט, לאחר חיכוכים לא מעטים, להפסיק את לימודיו באמצע ביתה י"א, לאחר ששוויזא כי הפסקת לימודיו לא תמנע את גיוסו ליחידה מובחרת. לירון עבר בענף גידול ההודים כבר מכיתה ח' ולאחר שעזב את בית-הספר התמסר לכך עד לגיוסו. על אף שהפסיק לימודיו, גילה מעורבות רבה והיה לרוכז החברתי של בני ביתתו, שכינויו אותו בחיבה "ליורי". לירון בלט בקשרו הכתיבתי שלו, וכבר בגיל עשר כתב סיורים והיהlecות צער בעיתון "שמר לילדים". כשמלאו לו שתים עשרה שנה, פנה בעקבות אחיו, בני, לנבחרת הcadormim של הקיבוץ, בה היה חבר עד לגיוסו. נסף על הספורט, היו לו שתי אהבות גדולות - הקראיה והמוסיקה. הוא קרא כל ספר ואהב להאזין למגוון רחב של מוסיקה. אחד מחבריו לכיתה בקיבוץ כתוב עליו "ליירון היה בעיני, בראש ובראשונה, אמיתי. לירון רצה להרגיש כל דבר עד הסוף". לירון היה בצד מסור לטבתו, והקפיד לבקר אותה ולשתף אותה בחוויותיו בכל הזדמנויות. במכתב מהצבאה, כתוב לה: "נכון מה שאומרים, שבצא (וביחוז בגולני) נפגשים כל המוצאות, כל העדות, דתים וחילוניים, עלמים חדשים וכל מה שיש בארץ. בהתחלה קצת קשה להתרגל, אבל אחר כך זה מאוד מעניין ומאוד מוסיף להכיר אנשים שונים ממוני במוצאים, באמונות ובהש侃ותיהם". לפני גיוסו, התפתחה אהבה ביןו לבין חגי, בת הקיבוץ.

ליירון היה ברור שהוא הולך להיות "הכי קרבי שאפשר". הוא התעקש על שירות ביחידת ח"ר והעליה לשם כך את הפרופיל הרפואי שלו. ואכן, עם גיוסו לצה"ל, בשליחי מרץ 1993, המתנדב לשרת בפלוגת "עורב" בחטיבת גולני. על אף שסלד מסגרות ולא אהב את המסדרת הצבאית, הקפיד לתפקיד בתוכה היטב. חברי בצבא סייפו, כי לירון היה חייל שאפשר לסימון עליו בעיניהם עצומות. אדם שאליו אפשר לפנות עם כל בעיה ושאלת. הוא סייף פתרונות, וגם דרש הסברים לפתרונות של אחרים. לירון ניסה תמיד למצוא את הדרך הנכונה ביזור לעשות את הדברים, ואם האנשים שסבירו לא הסכימו אותו, התעקש להבהיר שהוא צדקה, ואף הצליח להסביר את עצמו ולשכנע. הוא היה בעל כוח ביקורת מפותחת, וdag תמיד גם לפרטים הקטנים. תמיד שימש כאיש קשר, "מתוחז", בין חברי לצוות לבון סגל המפקדים. מפקדיו ראו בו לוחם מקצועני ומצטיין, המתנדב ראשון לכל משימה, השואף להגיע לשלהות הביצוע. מפקד הצוות שלו בצבא כתוב עליו "מעטים החילימים שנטעו בי תחוות אמון ווישר פנימי כמו" - אותן אלה שעשוים את הדברים מתווך הבנה ורצו ולא מתווך פחד או הכרח. בשיטופרתי עלייך לאחרים, הגתתי לשימוש בביטוי 'כבר לא עושים כל אלה יותר'. בהתמדה ובמאץ רכשת לך מעמד של מוביל בצוות. כבר בשלבי המסלול הראשוניים ידעתי שתהיה מפקד וקיומיית שתוכל להמשיך אחריו". אך לירון לא רצה להיות מפקד, וסירב לצעת לקצונה. הוא העדיף להיות מדריך ואבן, תפקידו האחרון היה הדרכת צוות צעיר. ביום כ"ט באדר ב' תשנ"ה (31.3.1995) נפל לירון בקרב לבנון על הגנת יישובי הצפון. הכווות שליו הctrar נתקל בחוליות מחלבים בדרכים לבנון. לירון כם כדי להשליך רימון וצרור יריות נורה בבטנו. הוא נפטר לאחר בחצי שעה. לירון לא היה אמר עלולות למבצע זה לבנון, אך בדרכו האופיינית התעקש על כך. הוא הובה למנוחות עלמים בבית העלמין בקיבוצו, גבעת חיים איחוז. בן עשרים היה בנפלו. השאיר אחריו הורים, שלושה אחים וחברה. לאחר נפילתו הועלה לירון לדרגת סמל ראשון.

הכיסיה לכיתה א'

רבקה רבל

רבקה 13

רבקה רבל

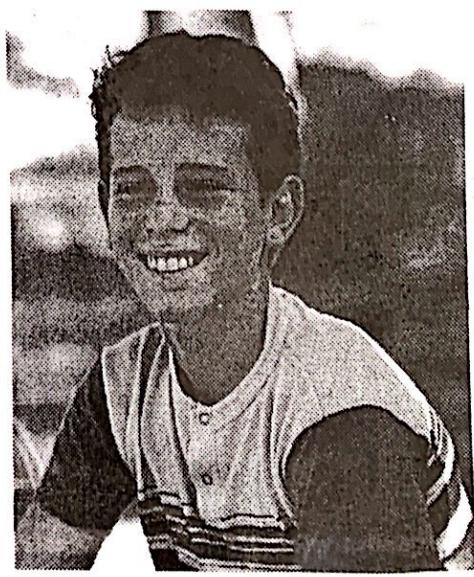
רבקה רבל

רבקה רבל (חיה...)

רבקה רבל!

תמונה בר מצווה עם הקדשה

נירן

**"בעתיד אני מתכוון ללבת בעקבות אחיו
בצבא, סיירת חי"ר..." מתוך עבודה
השורשים**

עלן-ירנן עלן

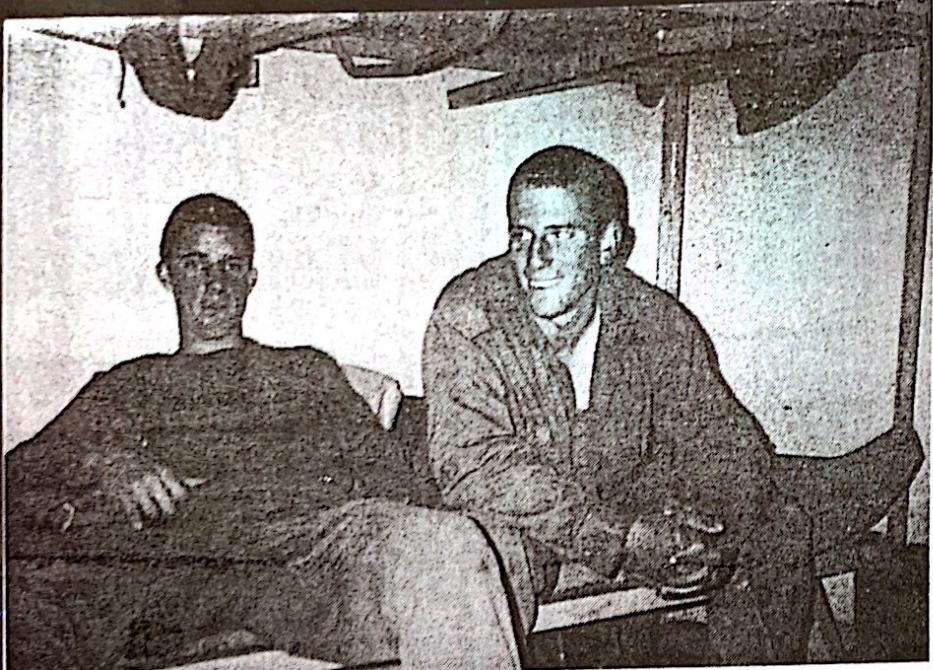
ריג'ון כ-16.12.15 ספ"ח ג'ירון מפתח תקווה.
לעומם של לבני טרנס סטראטגי נטען כי מטרת הדרישה היא לא גורנית
אך פדרטיבית ותומכת, דוגמתם מ-1.55 מ'.
ב-1' מטר נקבעו אמצעי חילופין-יתרוריים. נקבע 38 ק"ג וגובהם 1.55 מ'.
סבון נקי, צבאי-שחייני. גוף נקי נקי נקי. גוף אחר מושך. גוף נקי נקי נקי.
זוקה לא מושך לא טיהרתו לא דבאת אזהה. בזוקה נשלמה לא גוף נקי נקי.
ולג עזיב רשת נקי, נקיון טרי לא מושך גוזר נקי אנטוכת. אחר ב-המקן, ו-סמי.
כווים אלו הרכבה שנ-בנ-הם רגינן.

הறחכתי גזירה נקי. תוך סטראטגייה כזראים ותחזוקה, ועם קובל רינה וכדוררים
בג'נט טרי לא מושך גוף כ-1.55 מ'.
בזוקה נקי נקיון לא נקי בזוקפה נקי. אנט-סמיון חיר' וכוסהנו-טוראות.

קטע מעבודת שוחטים

תמונות משרתו הצבאי

במצוב רחן

**בַּיּוֹם שְׁשִׁי בְּבוֹקָר הַלֵּם צָהָל בְּחִזְבָּאַלָּה: מִסּוֹק יִרְהָ טִיל לְעֶבֶר
מִכּוֹנִיתוֹ שֶׁל רִידָא יָסִין, מִבְּכִירֵי הַאַיְרָגָן ■ כּוֹחַ מוּבָּחָר שֶׁל
גּוֹלְנִי פִּשְׁט עַל עַמְּרוֹת מַחְבָּלִים: בְּקָרְבָּ נָהָרָג סִמְרָ לִירְוּן לְנָג ■**

הִיהִתְקֻלֹת עַם מַחְבָּלִים בְּבוֹקָר נָהָרָג סִמְרָ לִירְוּן לְנָג מְגּוֹלְנִי ■ בַּהֲמַשֵּׁך הַיּוֹם וְתַנְהַל בְּדֶרֶךְ לְבָנוֹן אֶחָד מִימֵי הַקְּרֻבּוֹת הַקְּשִׁים בְּיוֹתֶר בְּשְׁנִים הַאַחֲרוֹנוֹת

נִפְצָעוּ וְחַלּוּ לְבָרוּךְ לְעֶבֶר הַגּוֹלָן הַצְּפָנוֹן שֶׁל אַיּוֹן
הַבִּיטְחוֹן.

מִכְּלָבְּ בְּרִיעִי, שָׁעֵם מִמְּרָחָק מִהְהִילִים בְּלִי שָׁתָּה
חִינוּ בָּו, פָּתָח לְעָבָרָם בָּאָשׁ. מִהְיָרָ נָהָרָג סִמְרָ לִירְוּן
לְנָג, בָּנְיָה 20 מִקְּבִּץ גְּבֻעָת חַיִם אַיּוֹד. הַחִילִים הַחֲלָל
לְרָדוֹרָא אַחֲרָ מַחְבָּלִים, וּמִמְּהָלָךְ הַמְּרָדָף נִפְצָע חַיִם
נוֹסֵף קָלָ. הוּא טָפֵל מִקְּמוֹן עַיִ"וּ וּפְאָה וּמִמְּשִׁיר לְלָחוֹם
בְּמִמְּהָלָךְ הַפְּעִילָות פָּגַע כּוֹתָה צָהָל בַּיּוֹד מַחְבָּלִים
לִימָנָסֶף וּכְמָה מַחְבָּלִים נָהָרָג. גּוֹפָתוֹ שֶׁל סִמְרָ לִנְגָן
פּוֹנְתָה מַהְיָוֹר בְּמִסּוֹק רָק אַחֲרָי כָּמָה שָׁעָות, וְאוֹ
וּכְלָל וְרָאשָׁי הַאַיְרָגָן.
■ 250 פְּגָזִים לְשָׁעה

אַנְשֵׁי חִזְבָּאַלָּה הָגִיבוּ בְּהַפְּגָזָות קְטִיסּוֹת וּמְרָגָן
מוֹת לְעֶבֶר אַיּוֹרָ הַבִּיטְחוֹן וּלְעֶבֶר צָפָן יִשְׂרָאֵל. מִסּוֹק
חַיל אַוְורָ וּמִסּוֹקִים הָשִׁיבוּ בִּרְיָ טִילִים לְעֶבֶר
כְּפִירִים שְׁעִירִים, כְּרִי לְהַשְׁתִּיק אֶת הַאָשׁ. מִאַת חִילִים
שִׁירָוּ תּוֹתְחֵי צָהָל וּזְדִילָן פָּלוּ עַל יְדֵיכָם שֶׁל חַיִם
אַלְלָה. מָקוֹר בְּיָונִיפִּיל טָעַן כִּי קָצֵב הַפְּגָזָות
לְ250 בְּשָׁעָה. אַרְבָּעָה סְכָלָ קְשׁוֹת מִמְּהָלָמוֹ
חַיל אַוְורָ - עַזְוִית, וּבְקִיָּה, עַזְוֹאָרָה וְהַאֲנָגָיָה.
אַיְרָגָן חִזְבָּאַלָּה דָּיוֹת אַתְּמָלָכִי עַשְׂרָה מְאָן
שְׁיִי נְפָגָעָו, וּבָהָם 3 הַרְוגָּמִים. דָּוּרָ שֶׁל יָונִיפִּיל טָעַן
כִּי גַם חַיל מְפָאָל נָהָרָג מִתְּפִזְזָה פָּגָע מָעֵית, בְּעַד
שְׁנָסָע בְּמִכּוֹנִיתוֹ בְּאַיּוֹרָ הַקְּרֻבּוֹת.

מִסּוֹקִי הַאַפְּאַצִּי הַתְּרֻומָּה וּנְעַלְמָה לְכִיוֹן הַיּוֹם.
אַנְשֵׁי חִזְבָּאַלָּה שְׁנִיגְשׁוּ אַחֲרָ כָּךְ לְמִכּוֹנִית וּוְצִיָּה
אוֹ מִתְּכוֹנָה שְׁלֹשׁ גְּנוּפָת חַוְּכוֹת. עַד אַזְוֹן יוֹם הַכָּבָא
אַבְּרָעָלִי לְקִבְרָה, בְּלוֹוִיה גְּוֹלָה בָּעִיר מִגְּוָרִי, נַכְתִּיה,
כְּשָׁהָמָנוֹנִים וּוּקְיָם וּקְרָאִים לְקִמְמָה.
גּוֹרָם צְבָאִי בְּכִיר בְּפִקְדָּוָן אָמָר אָמָשׁ: "הַתְּקָת
פָּתָסְמִי חִיל הַאוֹוִיר עַל שִׁירָת חִיזְבָּאַלָּה וְתָאָה
פְּשָׂרָה בְּזָכוֹת מִידָּעָ מַדְעִינִי טֻוב שָׁהָגָעַ לְרִידָאָנוּ".
לְדָכְרִיוֹן, צָהָל יִשְׁמַיךְ לְרָדוֹרָ אַחֲרָ מַחְבָּלִי הַחִזְבָּאַלָּה
וְסֶל בְּמִבְצָעָ שֶׁל מִסּוֹקִי קִרְבָּ יִשְׂרָאֵלִים.
הַשִּׁיחָ' רִידָאָ יָסִין, המִכְנָה אַבְּרָעָלִי, הַגַּע בַּיּוֹם
חַיִשְׁיָה בְּעַרְבָּ לְעִיר צָרָ, לְפִגְיָה עַם מִפְּקָדִי הַחִיזְבָּאַלָּה
לְלָהָה המְנָהָלִים אַת מִלְחָמָת הַגְּרִילָה גְּבָגָול אַיּוֹר
בִּיטְחוֹן. לְמִחרָת בְּבָקָר יִצְאָה מִהָּעֵיר שִׁירָה וּבָה
לְוֹשָׁמָנִיות שֶׁל חִיזְבָּאַלָּה, כָּלְלָ מִכּוֹנִית הַמְּרָצָה
סֶל אַבְּרָעָלִי. אַבְּרָעָלִי יִשְׁבָּ לִידְ נָגָה האַיּוֹר.
אתָוֹרְ שְׁבָ שְׁמָרְ רָאָס.

מִאַת שְׁפִי גְּבָאי וְיִהְוָה גּוֹרָן

אַחֲרָ מִימֵי הַקְּרֻבּוֹת הַקְּשִׁים בְּיוֹתֶר שְׁוֹרֵי בְּלִבְנָה, עַם
שְׁנִים הַחִזְבָּאַלָּה שְׁגָמָר בְּיוֹם שִׁישִׁי בְּלִבְנָה, עַם
קִיּוֹת לְלִילָה שֶׁל מִסּוֹקִי צָהָל עַל בְּטָסִים של
גּוֹרָם צְבָאִי בְּכִיר גְּזָפָן, לְרָדוֹרָ יִרְוּן
פָּתָסְמִי חִיל הַאוֹוִיר עַל שִׁירָת חִיזְבָּאַלָּה וְתָאָה
פְּשָׂרָה בְּזָכוֹת מִידָּעָ מַדְעִינִי טֻוב שָׁהָגָעַ לְרִידָאָנוּ".
וְשִׁנְיָה מִסּוֹקִים שְׁחוֹרִים
לְפָתָע הַגִּיחוּ מִול הַשִּׁירָה שְׁנִי מִסּוֹקִי אַפְּאַצִּי
חוֹרִים. הַמִּתְּקָרְבָּנוּ לְמִכּוֹנִית בְּטִיסָה נִמְוֹחָה וְאוֹרְדוֹ
עַיְלָי אוֹירִירְקָעָע, אַחֲרָ פָּגָע בְּכְבִּישָׁ.
אַבְּרָעָלִי, נָגָן, מִוחְמָר עַתְ'מָאָן, וּשְׁמָרְ רָאָס
רָהָרָת מְהָלָמוֹ. מִסּוֹקִים בְּדֶרֶךְ לְבָנוֹן טָעַן כִּי מִסּוֹק
שְׁנִי מִאַחֲרָי עַצְמָתִים וּפְתָחָבָאָשָׁ מִקְּלָיָם לְרָכְבָּהָר. שְׁנִי

יָמִים הַקְּרֻבּוֹת הַקְּשִׁים בְּלִבְנָה שְׁלֹשׁ הַתְּחִילָה עַד בְּעַרְבָּ
שְׁלִפְנֵי הַתְּקִמָתִים הַמִּסּוֹקִים. חַוְּלוּה שֶׁל אַנְשֵׁי חִזְבָּאַלָּה
תַּקְפָּה אֶת מִזְבְּנִי צָהָל הַסּוּסִים לְכִפְרִים סְגִיּוֹד וּסְרָר
וְיָדָה, שְׁבָגָול הַגִּירָה מִזְבְּנָה אַיּוֹר הַבִּיטְחוֹן.
חַיִילִים וּגְנִיסּוֹ אַת מַחְבָּלִים.
■ **חִיזְבָּאַלָּה תִּקְרָה מַזְכִּיבִּים**

■ 250 פְּגָזִים לְשָׁעה

מִסּוֹקִים שְׁחוֹרִים
לְפָתָע הַגִּיחוּ מִול הַשִּׁירָה שְׁנִי מִסּוֹקִי אַפְּאַצִּי
חוֹרִים. הַמִּתְּקָרְבָּנוּ לְמִכּוֹנִית בְּטִיסָה נִמְוֹחָה וְאוֹרְדוֹ
עַיְלָי אוֹירִירְקָעָע, אַחֲרָ פָּגָע בְּכְבִּישָׁ.
אַבְּרָעָלִי, נָגָן, מִוחְמָר עַתְ'מָאָן, וּשְׁמָרְ רָאָס
רָהָרָת מְהָלָמוֹ. מִסּוֹקִים בְּדֶרֶךְ לְבָנוֹן טָעַן כִּי מִסּוֹק
שְׁנִי מִאַחֲרָי עַצְמָתִים וּפְתָחָבָאָשָׁ מִקְּלָיָם לְרָכְבָּהָר. שְׁנִי

אידועי סוד השבוע בעפ"ן

ליידן לנג נפל לבנון

ליידן לנג זיל. היה חיל למופת

אותו ואכל וקסקשו על הכל. אין כמו ארבעה ימים כאלה להכיר איש אחד מיוחד היה הבן שלך".
"כשנפרדתי מלירון בלשכת הגיסות", אומרת תמר, "התחלתי לומר: 'תשמור... והוא המשיר: 'על המולדת', ואני התעקשתי: 'על עצמן...'".
בימים ראשון והבא לירון למונחות בית העלמין של גבעת-הריםஇாரு.

אנדרה ערמוני

להתאים את עצמו לתלמידים, וכיוון שלא כך הרבה, החליט, אחרי חיכוכים לא מעטים, להפסיק למלוד באמצע כיתה יא', לאחר שוויידר כי הפסקת הלימודים לא תמנע את גיוסו לחירה מוחרת.

"הו בו ניגודים", מספרת תמר, "ילד שפרק הכל, וכבר בגיל 10, שימש ככתב צייר 'בשמור לילדיהם'. הוא שנא מסגרות, ומרמות ואית טען שהחיל צוריך להתאים את עצמו לצבאה, והוא חיל למופת. את הטירונות שלו סיים כחניך מצטיין".
ליידון עבד בקיובוץ בהורדה כבר מכיתה ח' והלך בעקבות אחיו בני באחאתו לכדורמים. למרות שעיבר את בית הספר, היה מאור מוערכ ומרכז חברתי לבני כיתה, שכינו אותו בחיבה "ליידון".

"ארבעה ימים הינו יחד במצוב", מספר החובש שטיפל בליידון לאמו.

בימים שישי הד' 31.3.95 בשעה 8.30 במקה, במהלך פעללה רבת-היקף שקיים צה"ל בצפון רצועת הביטחון לבנון, נפגע לירון לניג מירוי מחלב, באמצעות רכבים עשו חבריו כדי להציג את חייו, אך לשואה.

ליידון נולד לאמו תמר דן ב-15.12.74. בהיותו בן שלוש נישאה תמר לפטר לניג ועברה לגבעת-הרים אחריו. בנה אומץ על-ידי פטר והוא לאחים של ערד, בניה ודורות.
"ליידון היה מתמיד ילד שוכן מסגרות", מספרת תמר, חברת מערכת "הקידוץ", "כבר בגיל שלושה שבועות ניבאה וופאת הילדים את עתריו 'כמנגן כנופיות'. ואכן, כבן מול קשת, זהה לירון ילד הייפראקטיבי, שפירק כל הפעם, פטר, שהיה בעבר רס"ר בצבא, זה ר' קשה להסתדר עם 'המשחת' הקטן.
"בית-הספר, כרך אמר לי לירון, צריך

ס"מ"ר לירון לנג

„חשבנו שאתה בלתי FAG'U אחרי 20 היתקלות“

ס"מ"ר לירון לנג (20), שנרגב ביום שישי בחותיקות עם חיליות חיזבאללה לבנון, הובא אתמול למנוחת עולם בקיבוצו גבעת חיים אייחור.

כית העלמין הקטן של הקיבוץ תתקה להכיל את מאות האברים שלו אחר ארון. אימו, תמר, שלירון הוא בנה היחיד, נטה מכיה על ידי בעלה פטר, חברתו של לירון, ושלושת אחיו. בקהל נראה חכרי קיבוץ לבני שער, נשעים על מקלות וכוכבים על לנויותם, וגם צעירים, בהם חבריו מן הקיבוץ, והברוי לשק, חבושים הכותחות החומות של גולני.

רק איזושת עצי האורן נשמעה, והלומות רגבי העופר, שכיסו את הקבר הטרי. „חשבנו שאתה בלתי FAG'U אחריו שחורת – תמייד בשלום, לאחר יותר מעשרים וחתקלות עם מובליט“ – ספר לו חברו לנשך, נועם. „היית בשביבנו הכל. חבר שתמיד אפשר לס- מך עליו.“

אלוף פיקוד הצפון עמרם לוי אמר: „הצטraftת לחכורה מר' פלאה, שנתנה את המחיר היקור מכל – החיים – למען שלומם ובתחום של שובי גבול צפון, כמלחמה האורורה שהכריו עליי ננו המחלים. מי יתנו וננה ראיים לך.“

חכרו לכיתה קרא רשיימה שהכיר לירון ויל לרגדל אירוזע בקייז, לפני גיוסו. מילימנס נשמעו לפטע בזואה: נער צער וחשף את בטנו, מודה להדרי ללקבי, שהענינו לו חיים יפים וטרויים, מוכיר את גולם. את המטפלות, את המורדים והמדריכים, „להתראות בעוד שלוש שנים“, כתוב.

סכיב חלקת הקבר, שכוסה זוי פרחים, עמדו לאחר תום הטקס חכרי לנקש של לירון, צפפים והובקים, ומירבו בכפי שעשה אדר ניצה רימונו כה.“

לירון לנג - החולל ה-26 של גבעת חיים

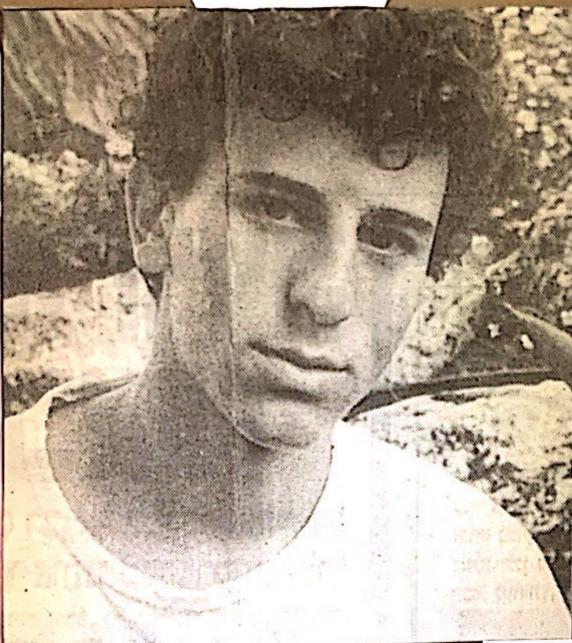
ליירון היה בחור מושלם" – סיפרו חבריו

עזרה מהכרייו של לירון הגיעו לבית אמו להשתתף בכאב. „ליירון היה בחור מושלם“, סיפרו חברי שהתקבצו על הדלת פתוח הבית. „כולם אהבו אותו. הוא היה בן אדם מאד פיקח ומאוד מודע חכם. כשאומרים על מישחו שלא מגיע לו למות, מתכוונים לירון.“

■ **בלוי תוכניות לעתיד**
ליירון שירת ב„גולני" כשותפים, ולא הספיק להכין תוכניות לאחריו השחרור. „יש לנו עד אז“, היה אומר לחבריו. בני משפטתו של לירון הם מימייסדי הקיבוץ. הוא עבדו בקיץ על המשמר, ולפניהם חיצ' שנה הchallenge לעבוד בעיתון של הקיבוץ.

מאת דרור גולן
החולל ה-26 של קיבוץ גבעת חיים נפל ביום שישי לבנון. ס"מ"ר לירון לנג, בן 20, חייל ביחידת מלחמת בחשיבות גולני, נדרג בחותיקות עם מחלים, בעת פשיטה בגיריה המורחת בדרום לבנון.

■ **שחקן מצטיין**
ליירון, בן יחיד לאמו תמר, היה שחקן מצטיין של נבחרת הכדורמים של הקיבוץ. בסי משפטתו של לירון הם מימייסדי הקיבוץ. הוא עבדו בקיץ על המשמר, ולפניהם חיצ' שנה הchallenge לעבוד בעיתון של הקיבוץ.

לידון לנץ

ליידון לנץ מקיבוץ גבעת-חימס איחוד נהרג ביום שישי בהיתקלות עם חוליות חיזבאללה, במהלך פעילות יזומה בגזרה המזרחית

חלם הורים לחילים – נכנסו לחדרה גוזלה. חלפה עוד שעה, שארכה כנצת, עד שניינו קציני-צה"ל הגיעו לקיבוץ. באתחה שעה נחה חמר לנג בחדרה. מבעוד לחלהן קלטו עיניה את שני הזרים צעירים שבטי, ולצדדים האותות של הקיבוץ, כאשר שמעה דרישה ברוח, ובניה שהיא צפורה לשם את הנורא מכל. משפחת לנג הסתרהה בכתה ובקשה לאפשר לה להתמודד עם הכאב בלבד. על לו המודעות והצמד פתק שבו התבקשו החברים לא להגע בשיש' שבת לגולמים אללים.

ליידון היה בוגר ייחודה של תמר לנג, עיתונאית בעלת המשמר. כאשר מלאו ליידון שלושה שנים, נישאה לפטר לנג, אלמן שהיה אב לשולשה בניים: ערן,بني ודורון. פטר לנג אי-מץ את ליידון, שאף נשא את שם משפטו. "זו הייתה משפחה מאהרות, בניים ואחים לכל דבר", אמרו בקיבוץ.

לקראת ערב שרה בוגעת-חימס איחוד אוירה קשה. ביום שישי נוגאים רוב החברים להגעה לאירועת-ערב חגיית חדר האוכל המרכזית. שלושים וחמש רקד קומץ חברים. מחולון חדר האוכל נשף אחר ההגזה של חיל הים.לקראת סיום יום חוויכרן להללי צה"ל יורתם שם נוסף, ליידון לנג.

- מאות חיים ברודיא וכתבו הגדאי -

היום בצהרים יברא הקבר הד-20 בחלק הצבי
אית' של בית-העלמין בקיבוץ גבעת-חימס איחוד -
קברו של סמ"ר ליידון לנג, בן 20.

ליידון נהרג ביום שישי במהלך פעולה נגד יער חיזבאללה לבכנן. בפעולה, שנערכה בתוך ומחוץ לאיירוב הביטחון, נכללו חלק גם מטוסים ומסוקים של חיל-האוויר. במהלך הפעולות הרקעתי, סמוך לשעה שמונה בלילה, זיהה כוח מבחר של חייל נגלי חיל-היד של ארבעה מחלבים ופתח לעכבה באש מטוח קרוב. מהירין נהרג מחלב אחד. מחלב אחר ירה והרג את ליידון. נופתו פונתה רק לאחר כמה שניות, בשל הפעולות המיבצעית שנמשכה והחשש שמחבלים נוספים פיסו שווים עייני בשיטה. בהמשך הפעולה הגיעו כוחות צה"ל מחלבים נוספים.

בצהרי יום שישי צילצל הטלפון במרפאה של הקיבוץ. נציג של קצין העיר בישר מעברו השני של הקו על נסילתו של בן הקיבוץ. על-פי ההוראות הממירות של צה"ל, סרב הנציג למסור את שמו של החלל בטלפון. והנוכחים בחדר -

סמ"ר לירון לנג שנהרג בדרום לבנון למנוחות בקיבוץ גבעת חיים

רונית של גולני, וימים ספורים לפני שנהרג, ה策רף לחבוריו בחיריה מובהרת לפעילות מבצעית.

אלוף פיקוד הצפון, עמרם לוי, אמר: "לירון ה策רף לחבוריו למרות שהיה בכיס אח. ראייתי את גולני מתכוונים לפעולות,

כל פעם שחרר חיל, מישחו מתנדב למלא את מקומו".

כשנפטרו לירון אמר חבר הקיבוץ, עוזי גלע: "לירון זה מגנינה תשושוב. הפעם לא ייענו".

טוסטה, שהסתירה לפניו שחגעה לסemapniyah. הולכת לנג, לירון

בבית העלמי של הקיבוץ, עוזי אורן, נשארו לאחר כל העולם היה פרוש לפניו, ילה, כל העולם".

ללויה רבים מחיל החטיבה, לחמים בנעליים מכוסות בוץ ואל

הקבור. לירון התגייס לחטיבת גולני לפני שנתיים ושירת ביחידת

毋ובה של החטיבה. לפני כמה חודשים עבר לשורת בbatis הטרי

לירון השאיר אחריו הורים, תמר ופטור, ושלושה אחים.

מאות דורות גולן

"חשבנו שאתה בלטיטיגע, אחרי עשרה מבצעים שבhem
השתתפות" - אמר אטמל נעם, חברו לייחידה של לירון לנג,
ליד קברו הסתור של חברו. "בל סעם שייצאת למבצע וידענו

שתשוב. הפעם לא ייענו".

מאות חברים קיבוץ וערשות לחמים מהטיבת גולני ליו בשעת
צזריים, במוג אויר סגריי, את סמ"ר לירון לנג, בן 20, שנהרג

ביום שישי בהתקלות עם מחלים בדרום לבנון.

שבעה סמלים ואשונאים מהטיבת גולני נשאו את הארון אל

הקבור. לירון התגייס לחטיבת גולני לפני שנתיים ושירת ביחידת

לחמי עורב גולני על קברו הטרי של
סמ"ר לירון לנג ז"ל, שנהרג במאורב
המחבלים.

לירון,

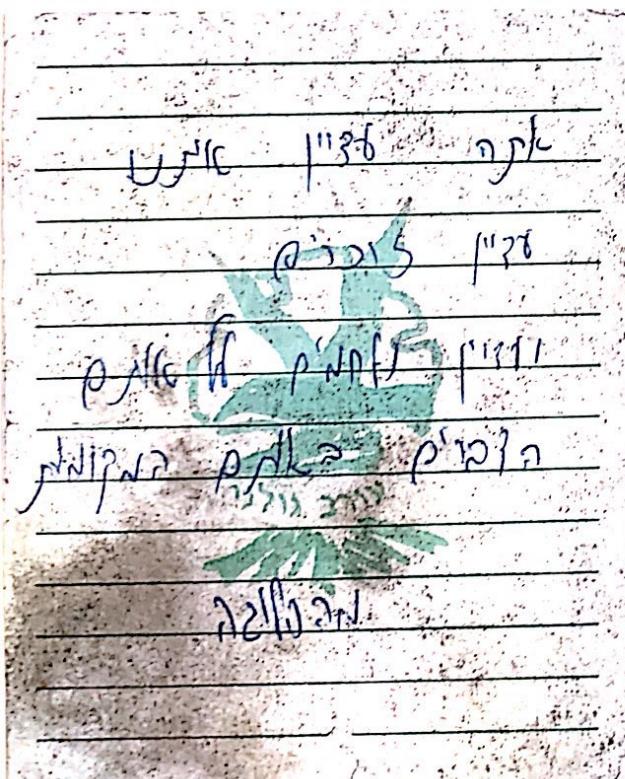
לקח לנו הרבה זמן עד שהצלחנו לכתוב לך מושהו. בגלל שכל מה שכתבנו נשמע מונוטוני וחורף על עצמו, אחרי שלפני קצת יותר משלושה חודשים עמדנו וספכנו יחד לנתי. אבל בכל זאת כמה מיליטם:
לירון, קשה לדבר עליו בזמן עבר, קשה כי עדין לא מבינים, לא קולטים שאתה איןך.

קשה להאמין שלירון, שתמיד אפשר לסגור עלייו, ללבת אחריו - איינו. לירון, הרי תמיד הכל היה אצל בידיהם, תמיד ידענו שאפשר לעשות כmor ווהכל יסתדר. חשבנו שאתה בלתי-פגוע, אחרי עשרות פעמים שהלכת לאורוב למחלבים ולא נפגעת. עשרות פעמים עם נשק הצלפים, ה"זיג" שכח אהבת, לפועלות המבעית שאהבת להשתתף בה.

לפנינו חצי שנה עוזבת אותנו לפקד על חילים צעירים, וכל כך חסרת לנו. רק לא מזמן חזרת אלינו, ועכשו שוב לקחו לנו אותך, אבל הפעם אין למי לחכות שישוב.

צוות יכון
מרץ 1995

מכתב זכרון מהוצאות מיד לאחר נופלו

הפטק נמצא על קברו של
לירון ביום ה' 4.9.1997

שעתים וחצי
לאחר נופלו

לירון וסבתא - הקשר החם והחזק

ליירון, נכדי הicker.

בראייה המוערפלת אני רואה את דמותך מרוחפת בחלל האוויר, אני רוצה לחייב אותך אבל זורעתי נשארות תלויות באוויר. אין את מי לחייב. אולם את חום נשימחך וזרעתייך אני חשה ואף שומעת את רחש שפטיך: סבתא, מה שלומך? איך העניינים? וכך בחיבוק זה אני בוהה: איפה אתה? לא اسمע יותר את צחוקך הערב, הד עצירך נדם. ליירון שלי, לעת זקנה גותרתני מיותמת.

מי יחש את הכאב והיגון של סבתא זקנה הקוברת את נכדה היחיד. הייתה ילד נונקונפורמייטי, הגודלים לא תמיד אהבו זאת. אולם אתה הלכת בדרךך והווחת את עצמך. ככל שנערכמו הקשיים, כן הגדלת את מאמץיך להתגבר עליהם.

היתה ילד מחונן, אולם המורים והמחנכים לא תמיד השכילו למצוא את הדרך לבוא לךראחך. עד אוכור את המראה: אתה יושב יחד עם אמא ומנסה לפצח את מרכיבות השאלה כדי למצוא פתרון לתשבצים מורכבים. פעמים רבות הייתה שואל שאלות פילוסופיות, גם לגדולים לא היה מענה עליהם. זכית לידידות ותועת טוביה בין חברך בבית הילדים ובבית הספר. גם בימי מצוקה עמדו חבריך לצידך. מקום טוב בתוכם נשאר שמור לך.

אחד ה"כיפים" היה לבוא לסבתא לרמת-אביב יחד עם עוד חברים ולאכול צ'יפס. לטoil ברחובות העיר ולברך פעם בפלאנטטים ופעם במחייאון, או לעשות קניות בסופרמרקט. היו אלה שעות של עונג לך ועם לי. וכשגרתי כבר בקיבוץ, במשך תקופה ארוכה נהגת לבוא אליו בעבר - והוא רק לרגע קצר - לומר "לילה טוב". ובערבי שבת עמד ביתי שולחן ערוך בمعدנים שאהבת וכל החבריה אשר שוטטה בשביבי הקיבוץ עד לאחר חצות, באו וסעדו את ליבם ובילו לך להנאותם, לפעם עד עלות השחר.

יחד עם השובבות והנערות הייתה בר רצינות מבוגרת. גודلت והייתה לעלם חמודות. פעם באת וסיפرت לי כי יש לך חברה ובגירות בלבתי צפיה דיברת על הנערה והקשר אותה. בזמן האחרון בכל חופה מהצעבה באת (לרוב בשניים) ועל כס קפה אהבת לשמע על משפחתי שנפרדי ממנה עד לפני ששים שנה וכן לשוחח על הנעשה אצלנו בעולם.

היית ספורטאי. אהבת ריצה, אימון-כושר, ושיחקת כדורים עד לפני גיטסר. לפני הגויס הילכת לעבוד בהודיה. סייפו לך חברים הקשורים לענק על חריצותך בעבודה, על מסיטותך הרבה, שהוזהה לך קיבלה לאחיזותך מחלקה מסוימת בענף. ועל לך היה גאה.

עשית מאמצים לזכות בפורפייל גבוה בצבא, ואכן זכית. גם בצבא הייתה חיל מטען. גם חבריך לנשק אהבך והמפקדים גמור עלייך את ההלל. גם על מלחה ושלום שוחחנו. פעם אמרת לי: סבתא, אנו לוחמים למען השלום! והשלום בוא יבוא. ואמנם, האמת המרה היא שללחמה זו הינה למען השלום ולא תיפסק עד אשר בוא יבוא. מחבריך ומפקיך שמעתי איך נפלת בגבורה. ועל לך דואב הלב.

סבתא

סבתא שלום,

אני כותב לך ממהר שلنנו שעלי-יד חכפר ריחן, הכל פה בסדר וכרגע אנחנו יושבים בחדר ומדוברים כמו שאנו חנו עושים בדרך כלל בעבר. הסביבה פה יפה מאוד. יש הרים, עמקים, נחלים והרבה צמחייה ושב, כך שהגענו השולט הוא ירוק. בסך הכל אין הרבה מה בספר, אנחנו מרגישים טוב (אני וחבריהם שלי מהצעות) ומתגעגים הביתה אבל לא נראה כי היציאות הביתה די טובות. טוב, כמו שאמרתי אין הרבה מה לכתוב, אז אני מסיים. אני מאד מקווה שתפקידך ומרגישה טוב, ושהכל בסדר בקבוץ ובכלל הארץ - שמעתי על הפגעים האחרונים שהגיעו עד חדרה (יש כאן רדיו וטלפון וברוך כל גם יש עתונים).

מקווה שיהיה שלום ושקט כמה שייתר מהר, או להתראות בקרוב, שתרגישי טוב ואל תדאג לי - שקט פה, הכל בסדר. להתראות.

לירון

16/9 98

לירון
אתה אומת מה קרה לך?
היום לא היה לך?

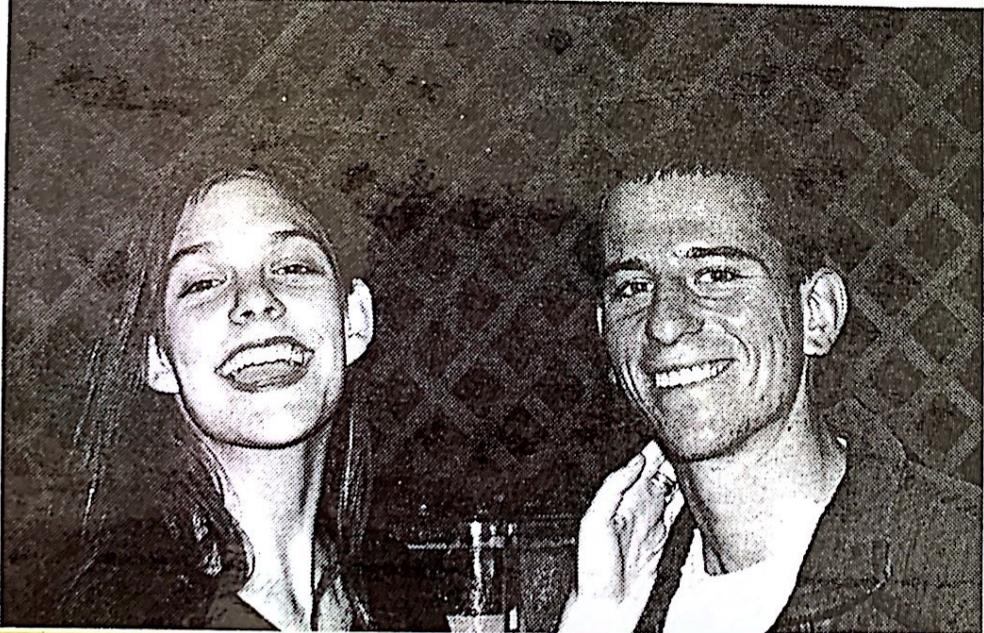
מילון ארכיאולוגי יהודי -
 ביאר מאיר גולן
 מילון ארכיאולוגי יהודי -
 ביאר מאיר גולן

ליIRON עם החברת חגיגת

ליIRON

לפני שנה וחצי בערך, ביום שישי אחד, ערב חורפי מיוחד, ליIRON הזמין אותו לחדרו. לשוחח, כשהגעתו לחדר ראייתו הרבה צבע. נעלים ורוקות, גרבאים אפורה, דיסקיות מונחות, נשקים מוטלים. בצדחי מהחדר ומאותו יום ראייתו הרבה ליIRON. שוחחנו. "ערנה", אני לא יודע מה לעשות", פנה אליו ליIRON. "אני חיל, ואני לא מצליח להחליט מה לעשות בקשר שלי עם חגית". - נזכרתי בשיר של שלמה ארצי "אבל אני חיל ואל תבכי ילדה". עזרתי ליIRON להタルט, התחררתי אליו. ליIRON אהב את חגית. אבל ליIRON, ואל זה אני כבר מתגעגע, היה בראש ובראשונה בן-אדם אמיתי. "אני מגייע פעם בשבועיים, וזה לא 'פייר' כלפיה, אולי כדאי לחייב עד שאני אשתחזר". - הצעתי לו לעשות מה שהוא מרגיש. הייתה לי תחושה שהוא מעוניין בקשר. - ביציאה הבאה שלו מהצבא הסתכלנו זה על זה. ליIRON חייך... לא, הוא כבר לא היה צריך להגיד כלום. ידעת? הבעת - פניו הסבירה שלמות. "ערנה" (חיווכו מרוח, וידיו לצדים) חזרתי אליה".

עם חברה חגיגת

לנגן לירון זייל

1974-1995

ג'ויל

בכל, שלב כלשהו מתקיים רצף סביר, מושך, ואנו מודים

בזווית דיאלוג כמפורט בפ'. נושא שבור או, מוגדר, אף, הרצות

אנו מודים. אולם, מטרת שבר: מושך אוסף מילים, ובה מצלט, אך הרצות

אלאן, מושך גם אוסף מילים הרצות. מושך און, כיון כי

כד קרו איזק מילר נסיך לאן. מושך רק מילר מילר?

מושך מילר. מושך איזק מילר נסיך. מושך מילר מילר מילר?

מילר מילר מילר מילר. מילר מילר מילר מילר. מילר מילר מילר מילר.

אלאן מילר מילר.

הנ' מילר מילר.

מילר מילר.

מילר מילר.

"אל, מילר מילר."

מילר מילר.

מילר מילר.

מילר מילר.

מילר מילר.

מילר מילר.

מילר מילר.

הנורו של רוחן בראונר. נורו של רוחן בראונר. נורו של רוחן בראונר. נורו של רוחן בראונר.
נורו של רוחן בראונר. נורו של רוחן בראונר. נורו של רוחן בראונר. נורו של רוחן בראונר.

הנורו של רוחן בראונר.

1'3

לעומת

הנורווגים ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

בנורווגיה ניכר יותר מכך ביחס לארץ ישראל. מילוי אדמות הארץ

כ) כוונת

, מילויים מילויים מילויים

הנתקה מילויים מילויים מילויים מילויים

מילויים מילויים מילויים מילויים מילויים מילויים

ול

הנתקה מילויים מילויים מילויים מילויים

מילויים מילויים מילויים מילויים

93 סט ג'ז

3.5.95

!/~/

מתקיינה מלחמה בין איראן ועיראק
ולא רק עיראק

המלחמה נמשכת מ-1980 עד היום
ולא רק עיראק
המלחמה נמשכת מ-1980 עד היום
ולא רק עיראק

המלחמה נמשכת מ-1980 עד היום
ולא רק עיראק
המלחמה נמשכת מ-1980 עד היום
ולא רק עיראק

המלחמה נמשכת מ-1980 עד היום
ולא רק עיראק

המלחמה נמשכת מ-1980 עד היום
ולא רק עיראק

• ૩૮૮૮ રે એ નિઃ

۱۰۵ جنگل سرمه ای روزانه ۲۰۰ گرم

תְּמִימָנֶם יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

Clark 1988 10 : 8 July 2001 75118 8/01

تکمیلی نظریه ایجاد کنیم.

الآن نحن في مقدمة

1908 10 25 100% 100% 100%

¶ 1970 and 1971 were very good years.

10.10.1988. 10.10.1988. 10.10.1988.

תְּמִימָה בְּעֵינָיו וְלֹא־בְּעֵינָי וְלֹא־בְּעֵינָי וְלֹא־בְּעֵינָי

۱۵۷۰. گلستانه سیاه رنگ داشت.

• תרכז מטבחם של גיבורים ובריתם נתקיינה ב-
- 1948 עם מלחמת העצמאות

רְאֵתִים וְעַמּוֹת מִזְרָחֶם יְמִינֶם וְעַמּוֹת מִזְרָחֶם

‘...एवं अति प्रदक्षिणा विद्युत् विद्युत्’

review of the first 10' of the main body
of the hull. The hull is in good condition.
The bottom of the hull is clean and free
from growth or barnacles. The hull is
clean and free from paint or varnish.
The hull is in good condition.
~~The hull is in good condition.~~
~~There is no damage to the hull.~~
~~The hull is in good condition.~~
~~There is no damage to the hull.~~

שיכון חבריו למסלול הצבאי בি רם השלושים לבן פלור

השיכחה התקיימה במועדון גבעת-חווים איחוד. הנחתה בליה רובין, חברת הקיבוץ

בליה: מכל מה שאספתי לקרהת הפגישה הזאת, מצטיירת דמות מרכיבת עם המונחים צנונות, הרבה מאד פזלים. עד עכשו חסרו מאד הסיפורים האישיים מהמפגשים שלהם, הדברים הקטנים, היומיומיים. יש להם ודאי אנקדוטות, בדיוחות, דברים עמוקים יותר. מאחר שזו הגדמות נדירה שאנו יושבים יחד, אחר כך כבר יהיה קשה לאסוף אנשים, אני מבקשת, לכל אחד יש ודאי סיוף יותר אישי, שתספרו משהו אישי, שהוא שתתגעו אליו.

גנו, מפקד הצוות: לירון היה באמת די מיוחד. רוב הפורים שיושב כאן מכיר גם אותו גם אותו - יודע שהוא היה מישו שבאמת מאד אהבת. מי שיושב כאן יודע שגם הוא היה רוצה לעשות שהוא אסור לעשות, אז כדי לעשות את זה עם לירון. מי שבקרים מש"קם רוצה לברוח בג'יפ לבאר-שבע, אז כדי שלירון יהיה בג'יפ, אז הוא ייצא מזה אי-אפשר בשлом. יש לי המונע נקודות, שעולות לי לפחות פעמיים, קטעים מן הטירונות, פרצופים, החיווך של "כן, אתה צודק, אבל מה לעשות". התקופה שהכי הרשימה אותה בקורס מכ"ם, כנסית להעמידה מוקומי, אמרתי לו בוא תהיה אתה המפקד, תראה לי איך אתה פותר את ההתחומות היומיומיות הזאת עם אנשים, איך אתה מזיז אנשים, שלא תמיד רוצים לזה. הוא עשה את זה בצורה מאד מרשימה. ולא דוקא בפניהם של "אל תבאו אותי" - נכנס לתפקיד מתוד רצון להצלח ולא מתוך רצון להעיר את השבוע, ולקבל אי-זהו ציון, אלא באמות ניהל מערכת בשבוע הזה, התרכץ ורצ, היה בסך הכל ראש הרבה יותר קשה ממנו.

בליה: אנחנו היכרנו את לירון לפני הצבא כבחור מאד שובב, שובר מסגרות, לא מאמין במוסד, בודק כל דבר. יש לכם סיפורים שבמסגרת הצבאית הוא ביטה משה אחר, דוקא בן שמירה על נחלים, על מסגרות?

גנו: לירון עשה הפרדה מאד ברורה. בראשון הוא אמר את זה, אני בבית-הספר לא אהבת מסגרות, לא אהבת משמעת, שיגידו לי מה לעשות. הנושא הזה עלה כי עברנו בראשון על כל המסגרות שהוא בהן ולמה לא עשית את זה ולמה לא המשכת, והוא אמר לי: תשמע, אני יודע לעשות את הפרדה הזאת, ברור לי, שצבא זה משה אחר, אני עשה סוויצ' לשלוש השנים האלה. אני יודע שצבא אני עשה את זה כי אומרים לי. ובאמת הוא עשה הפרדה מוחלטת. היתה לו הבנה של למה לעשות, וידעתי שהוא לא עשה רק כשהאני מסתכל עליו. היתי אומר לו, אם היה צריך לעשות את זה ולהתנהג באיזו צורה, ידעתי אני יכול להסתובב וללכט, הוא ימשיך להתנהג באותו צורה והוא לא יאהב שמי-שה אחר לא מתנהג בצורה הזאת. ידעתי, אני יכול לסמוך עליו בעניינים עצומות דוקא בקטע של מסגרת, של ממש. אני די הופתעת לשמעו כמה זה היה הפוך אצלו לפני הצבא. ידעתי, הוא אמר לי שזה היה אכן הפוך, אבל לא האמנתי שזה היה כל-כך ממשותי.

בליה: יש לכם איך סיוף מיוחד לספר אותו, אירוע מיוחד...

ירוב: מה שינוון אמר על הג'יפים בבאר-שבע. פשוט הוא נסע בג'יפ הראשון. הוא עצר, ואמר שזו הגדמות האחרון שלנו במסלול לזרוק זין וליהנות, אם לא נעשה את זה עכשו אז לא עשינו שום דבר כל המסלול. בווא ניקח את הג'יפים, ניסע לבאר-שבע, נשב באיזה פאב. זה היה קצר... חלק אחד, חלק אמרו, טוב, זה לירון. זה היה לירון וזה היה נתוי זיל... ידענו שם זה עם לירון אז נצא מזה, כי הרבה פעמים ינוון אמר شيיען אותו אבל הוא לא העיף אותו. זהו, כניסה אותנו, אמר חייבים עכשו לנסוע, ובסוף נסענו.

זגד סייפור, על בירהה, שאני די כועס על לירון ולא סולח לו עדיין. נשאר שבת פעם, אנחנו יצאנו. משך השבת יצא לי להיתקל בכמה פחיות בירה. אמרתי, טוב, נשמר כמה פחיות לליירון, נביא לו לנבי-מוסא. הגעתה ביום ראשון, סיפרתי לדג' מהבוקר עד הערב עסקנו רק זהה, קיררנו בקרח, זה היה במאהל בשטח. בערב גילינו לו את זה, הבנוו לו את זה ופשט הוא לא התרגש בכלל. הוא לקח את זה, אמר, "אתה יודע מה, לא בא לי". ברגע שראיתי את הבירה חשבתי עליו, כי בירה הייתה מוטיב די מוביל בחים שלו. זהו, פשט הוא לא התרגש מזה.

ינון: באותו לילה, כשהיינו בנבטים דרום, לירון סייף לי את זה. לא אמר שמות וכאליה אבל אמר לי תשמע, הייתי בבאר-שבע, אבל אני בכל זאת חיל ממושמע, אז מה. סביר, שם זה לא היה לירון היתי עוזה מזה הרבה יותר סייפור, כי באמת לירון, אני מאמין לו, שהוא יכול להיות חיל ממושמע אפילו שהוא נסע לבאר-שבע, דבר שהוא נדיר לרוב החיללים.

בלחה: איך היה ביום הראשון, ביוםיהם הראשונים?

שגיא: לא שמים לב לכולם בהתחלה, לא קולטים את האנשים, קשה לקלוט בהתחלה ולזכור איך הוא היה. בהתחלה אתה עדיין בהלם ולא מבין מה קורה סביבך. משך הזמן רואים כל אחד איך הוא מתנהג.

בלחה: מה אתה זכר על לירון?

שגיא: דבר ראשון, הוא היה נגד מד ודברים כאלה.

בלחה: נגד?

שגיא: כל מה שרצינו לעשות מרדנות הוא היה נגד. יש אנשים בצוות שתמיד רצו מרד. הוא, תמיד הייתה לו תשוקה אחרת, בוואו נעשה את זה בזרה אחרת. באימונו היה קטע עם ינור, אז הוא החלך ודיבר איתו. עמד איתו בדור של איזה מינוס ⁵⁰ מעלות בחוץ הרבה מאד זמן, אני לא מבין איך הוא לא התיIAS בامي, אבל הוא עמד פשט ודיבר אליו הרבה מאד זמן. זהו, אפשר היה לסמוד עליו, תמיד שיש איזה בעיה היינו פונים אליו.

בלחה: למה לדעתכם לירון לא רצה להיות קצין?

רן דור: למה הוא לא רצה? שנה זה הרבה זמן. כמה שהוא הסתדר טוב בצבא, לא יודע אם אהב את המסגרת. את החברים אני יודע שאhab, פשוט לא רצה להיות שם. בבית הרבה יותר טוב. לא מוכן להשקייע את זה. זו הייתה הסיבה העיקרית. הוא רצה להיות טוב, אבל לא אהב את המסגרת הזאת.

אלעד: אני זכר שהוא אמר شيء שלוש שנים... הוא היה בטוח בעצמו, לא היה צריך לשכנע אותו.

בלחה: הוא דיבר על תכניות, מה יעשה אחר כך?

אלעד: דיבר על ההודייה.

בלחה: ראה עצמו ממשיך בהודייה?

אלעד: אני לא זכר שאמר את זה, אבל על הקיבוץ הוא דיבר. לא הרבה, אבל אמר שיישאר שנה בקיבוץ. דיבר הרבה על האוכל של פטר, האוכל הצ'כי - הוא הדגיש את זה מאד - צ'כי (דגש על הצדיק). היה מזכיר את הארכות שחיתות בבית.

בלחה: את האוכל הצ'כי במילוי, או באופן כללי?

שגיא: באופן כללי.

בליה: מישחו מכם זכה להיות ארכות האלה?

חוובב: הוא הזמין את גדי, נכון?

שגיא: להרים לו טלפון בזמן ארוחה כזו זה חסר סיכוןים.

ינון: שני הדברים שנגעתם קודם, בקטע של קורס קצינים ובקטע של להישאר בקיבוץ או לא. על ההיבט של קורס קצינים יצא לי לדבר איתו די הרבה, כי היו לי חילוקי דעתו בנושא זהה. רציתי שהוא יהיה קצין והוא לא רצה. שנה זה תירוץ נוח, אני לא אוהב את המערכת, אמרתי לו - והוא הסכים - שלא צריך לאחוב את הצבא, צריך להשכין שצדיק לעשות את זה. מעט מלאה שנעשה קצינים, באמת אהובים את הצבא כתחביך וזה מה שמתכוין להם לעשות. אבל אני חשוב שנקודת המשבר שלו הייתה בקורס מ"כ'ים, הנקודת שבה הוא החליט. הוא אף פעם לא ידע שהוא רוצה להיות קצין ובקורס מ"כ'ים הוא החליט שהוא לא רוצה להיות קצין. הוא אייפשו הרגish, ידע שיעשה את זה טוב, לא יעשה את זה מושלם. אמר לי: תשמע, אני מסתכל עכשו על הוצאות אחורי שנה וחצי ולא משנה כמה תדוחף ולא משנה שתעשה את המקסימום, ולא משנה אם תהיה טוב או לא תהיה טוב, הם נחשפים לצבא הגדול, הם נחשפים לוותיקות, לעייפות. והוא פשוט אמר לי, זה מטאול אותו ואני לא רוצה להתעסק עם זה, אם אי אפשר לעשות את זה מושלם אני לא רוצה לעשות את זה. ולהישאר בקיבוץ - פעמי דיברתי איתו על זה, והבנתי שהוא מכיר בחסרוןות של חברה קונפורמית וכוכלי. היה שהוא שלם עם לשאר בקיבוץ, הוא מכיר בחסרוןות של חברה קונפורמית וכוכלי. היה לו את המוסר של לתת שנה לקיבוץ, לא כי אני חייב או כי הכריחו אותי, אלא גידלו אותי ואני צריך לתת השנה הזאת למי שגידל אותי, ואחר כך אני אחיליט את החלטות שלי, את הנסונות שלי ואני אראה איזה בן-אדם אני רוצה להיות.

בליה: לירון הצעיר כבחור מאד חזק ומכשר, עם הישגים גבוהים בתחוםים שונים. מענינו אותו מה קרה אם לירון משהו לא הלך. גדי, אני פונה אליו בתור חבר קרוב, יש איזה סייפור שיישאר איתך הרבה זמן?

גדי: אם יהיה לי משהו לומר, אני אפרץ פנימה.

שוקו (מפקד הוצאות שלירון הדריך): לא הייתי היחיד עם לירון מההתחלת. אחד המפקדים עזב והזעיקו אותו. אני זוכר שההרגשה שלנו כמפקדים, הייתה מאד-מאד על הפנים, לא היינו מאושרים מהוצאות, לא היינו מאושרים מהכל. סבלנו מאד בבסיס טירוניים, מההתנהבות של הממוניים עליינו כלפינו. היינו מאד שבזותם, נכנסנו למין מעגל שבזות כזה, מוסיפים כל הזמן עוד לשביותם, כל הזמן עצובים, שום דבר לא מצליח לנו, וכל העולם נגדנו. ויוצא גם שעשינו דברים לא נכון, כבר לא התייחסנו לטיעות שעשינו, והמשכנו לעשות טיעות, אף אחד כבר לא ניסה לתקן. אף אחד לא ניסה לעשות כלום. וזה לירון הגיע. אני זוכר את הפעם הראשונה שהוא בא לעבוד עם החיללים, זה היה מטווח איפוס. מטווח איפוס זה מטווח צריךיך להיות מאד מדויק, מאד מבודד מכל גורמים חיצוניים. הוא בא אליו ואומר לי, תשמע, תראה, הם לא שוכבים נכון רוצה שם יעשו מקבצים טובים? תשמע, תעוזר להם את המטווח, דפוק להם נשקים, אני אעשה להם איזה עשר שניות שיעור איך להיכנס למצב, תן לי עשר שניות.

אני היתי כזה בהםם, מה הוא רוצה, לא ידעתי איך להתייחס לדברים האלה. עזרנו את המטווח. לירון לפק נשק, הסביר לכולם בבדיקה איך לעשות הכל, הסביר בצורה מאד-מאד מיוחדת שלו, קראנו לזה כשור קומביון - הכל כזה רציני. כל החיללים היו בהםם, לא היו רגילים, שהמפקדים מסבירים להם בצורה זאת רצינית. בפניה שאלות אחר-כך. הכל מובן בצורה שאינה משתמשת לשתי פנים. התחיל לשבב עם כל חיל ולהסביר לו בבדיקה איך לשים את הרגל בצורה הזאת ולשים ת' זה...
בקיצור, אני מסתכל ואומר, נפל לי נכס לידיים, בא לי בן-אדם כזה, שיגיד לי

בדיוק איפה אני טועה ויחזיר אותה חזרה لكו הנכון. זה התחיל במטוח הזה ובכל דבר שהוא ראה שלא נכון, לא דבר שהוא מרגל אליו מהمسلسل בתור חיל, היה בא ואומר תשמעו, אתם עושים את זה עkos, תעצבו את זה, תקשיבו, נעשה את זה בצורה הטובה ביותר. היו דברים שלא הסכמתי איתו, הוא לא היה עוזב אותי עד שהיה מקבל תשובה מספקת. או תשובה חד-משמעות. או תשובה שמע, אני הקצין, אתה המפקד, אתה כפוף להוראות שלי. הוא לא היה עוזב אותי, תנ' לי הסבר הגיוני למה לא עושים ככה, עכשו. היה מחייב אותי לתת לו הסבר הגיוני, או שהוא היה פשוט משגע אותי עד שהוא מקבל את אישורו לעשות את זה. זה התחיל מפק"ל כוח, מטרגולות - זה חוק בל יעבור. מבעדים ארבעה תרגילים, אבל פק"ל כוח יהיה. לא יאכלו - אבל פק"ל כוח יהיה. הוא אמר, זה הדבר הכי חשוב עכשו, לא מעוניין אותו כלום. את זה נעשה עכשו, ורק את זה נעשה. כל דבר, שהיית מטייל עליו או מבקש ממנו לעשות, הייתי יכול להגיד שקט, הדבר הזה ייעשה במקסימום מכוונות, במקסימום רצינות. מפקד כזה, בחינוך שלי לא ראיתי. תמיד חשבתי שהמפקדים שהיו לי בمسئול היו המפקדים הטובים ביותר שראיתי. כשהראיתי את לירון, זה פשוט בן-אדם ברמה אחת מעל כולם. הוא ידע כל-כך הרבה בדברים והוא ידע איך להעביר את זה לחינוך בצורה כל-כך מכוונת וברורה, אני יודע שהוא בחיים לא כעס על אף אחד, אולי הוא הראה שהוא כועס, אולי היה מראה לו בפנים שהוא כועס, אבל נתקל באיזה חיל שעשה משהו מסוים, אולי היה מראה לו בפנים שהוא כועס, אבל היה שוקל את זה בראש והיה נותן לו את הפתרון הריאלי הנכון איך לצאת מהדבר הזה, או למה אסור לו לעשות את מה שהוא עשה. אני יודע שחניכים - זה מה שראינו מהצד - מול לירון לא היה להם מה לעשות, הם לא יכלו להראות שבזיות או לומר לו אני כועס עלייך, המפקד, כי הוא נתן להם תשובה בזאת, שאין להם מה להגיד אחרת. בסוף אתה מודה, הוא צודק, אין מה להגיד. פשוט נהנית כל כך לעובוד עם לירון, אין לי איך להגיד את זה בכלל. כל פעם שיש הלווייה, שבעה, מזכירים לי דברים מלפני הצבא, איך היה מתנהג, כל הדברים האלה הם השורשים של מה שהוא באמת היה במצב, פשוט אני מודה לכל מי שגרם לו להגיע לאן שהוא הגיע, ושאנני נהנית מהפירוט שהוא עבד אותי. הוא פשוט היה בן-אדם, חבר, מפקד. כל הזמן היה מדבר על ההודייה. כולם היו מדברים מה תשנה אם תזכה במיליוון دولار בטוטו, אני הייתי קונה ויליה בצפונו תל-אביב, מה אתה עושה? אני קונה שלושהROLINS. הייתי给你 מיליוון להודייה.

ליאור (חני) : היינו שואלים אותו שאלות, מה צריך שומר במאהל, דברים שלטירונים לא מובנים, לירון היה מנסה להסביר לנו ואם היינו מתקשרים וشوאלים ושואלים, אז הוא היה אומר אלה החוקים וזה מה שצריך לעשות. זאת הייתה התשובה הסופית שלו בסוף. זהו, אין מה לעשות. גם היה דואג לדברים הכי קטנים וגם הגודלים. אני זכר שפעם אחת לשומרים לא נשאר אוכל. הוא נכנס למטבח, הוציאו בשר, חתך והכין לנו שניצלים, וגם הכין תפוחי-אדמה.

בלהה: אתם מראים איך הם גוונים גם של עמידה על דברים וגם של איזו רכות, דאגה...

ליאור: את הרכות שלו הוא לא היה מראה אף פעם, רק אם למשהו הייתה איזו בעיה הוא היה מטפל בה על הצד הטוב ביותר, אבל להראות כאילו חום כזה... הוא לא הראה.

שוקו: הוא היה נגד זה. תמיד היינו כוחקים עליו באוהל שהוא שומר על דיסטנס מסוים מהחניכים, תמיד היה כועס על חינוכים שנכנסו אליו לתוך האוהל, היה אומר: יש מסגרת, הם צריכים להבין שאני המפקד והם החניכים שלי ויש איזה קו מסוים, שאסור להם לעבור. נקודת. אנחנו היינו כוחקים עם החניכים, הוא לא הוא באמת האמין במסגרת, האמין שהייב להיות איזה דיסטנס בין המפקדים לחניכים, כדי שהקו הזה, של אני מפקד אתה חיל, לא ייטלש. תמיד היינו כוחקים עליו באוהל שהוא עדין בדיסטנס, אף פעם לא מראה להם שהוא מחייב, אף פעם לא מסpter להם משהו כזה עמו, כזה מבנים, הוא לא האמין בזה. איך הוא התמודד עם טעויות. הייתה פעם אחת שיצא לי להיתקל בו בקטע הזה. חזרתי

ג' זה יום ממד עמוס ולא השarterי למפקדים לו"ז מה לעשות עם החילאים. וכשבאתי
שאלתי אותו מה עשיתם, אמרו לי "כלום". כל-כך כעשתי עליהם שלא חשבו לבד ולא
זמו דברים, התחלתי כאילו להקניט אותם, אתם סתם ישבטים פה ולא עשיתם כלום,
יכולהם לחשוב, מה, אין לכם ראש לחשוב. לירון בא אליו ואמר לי, תישמע, הבנתי
אותך, הבנתי שעשית טעות - בסדר, לא יקרה עוד פעם. אני הייתי מעד בלהט
העצבים והמשכתי, לא, אתה פה ואתה ככה ושלא יקרה עוד פעם דבר כזה. בסדר,
הבנתי אותך, בסדר. ואני המשכתי. בסוף הוא תפס עצבים, יצא מהארון, אמר לי,
תישמע, בפעם הבאה שיש לך הערה להגיד לי, אתה תגיד לי, איתה פעם אחרת. אני לא
אהוב, שאומרים לי יותר מפעם אחת. אני מבין שעשית טעות, אני לא
זה לא יקרה עוד פעם, יש לך את המילה שלי וזהו. אתה תמשיך להגיד לי, אני לא
אלמד מזה. תפסיק עם זה, נמאס לשמווע מזה. תפsti את עצמי, אמרתי, בסדר, אתה
צודק. והאמת, זה לא קרה יותר. כל פעם שלא הייתי משאير הוראות היה חושב, ISR
היה בא ואומר עשיתם ג', ד', ה', ו' - להראות שהוא למד משהו.

יווחאי: אני רוצה לספר מעה מהתקופה האחרונה. שבועיים לפני שהוא נהרג היינו
יחד אצל ההורים של נתן. היינו כמה חברים. ישבנו בחדר של נתן, כל אחד עם
עצמו. זה היה שלושה חודשים אחרי שנתני נהרג, אני הייתי במצב ממש קשה. הוא
דיבר אותי. לא משנה הדברים שנאמרו. תכליס, הרגשתו ווала, יש בן-אדם שיש לו
איך לעוזר לי. למרות שלא הגענו מאותו חינוך, פה היה לו מה להגיד לי ונתן לי
כוח להמשיך האלה. עכשו, אחרי שהוא נהרג... יש לי פה חברים ברמה, שבازרות
לא היה לי אף פעם. יש אנשים שאנו מדבר איתם על זה יותר, אנשים שפחות, אין
מי שייעזר לי כמו שלירון עוזר. לפעמים אני יושב עם עצמי בחדר וחושב, ווала,
אין בן-אדם כמוו שיכל לעוזר במקרה כאלה, אין.

בלהה: יש לכם איזו ידיעה מה הוא אהב לקרוא, מה אהב לטעמו?

שגיא: אני לא חשב שיש ספר בעולם שלא קרוא, כל ספר שהוא מדברים, היה קורא.
יש ספרים עם שמות, שאף אחד לא הכיר. אהב ספרים מיוחדים, גם מוסיקה מעד
מיוחדת.

גדי: אהב ספרים שונים, גם בדיוני, שניינו אהבנו את זה. יצא לנו הרבה לדבר על
זה וכל הזמן להמשיל לחיבורים שלנו.

בלהה: היה לו טעם מיוחד?

שגיא: היה מגוון של מוסיקה שאף אחד מאיתנו לא הכיר. עכשו אנחנו מכירים,
אחרי ששמענו כמה פעמים. הוא אהב מאד דיסקים. כל נסיעה הביתה היה אומר,
קניתי עוד דיסק. איזה דיסק? היה אומר איזה שם. מה אתה מבזבז כסף על שטויות?
היה אומר לא, זה לא שטויות, זה הדבר הכי טוב.

אבלום: אני זוכר שהוא מיוחד. הגעתו לצוות בסוף טירונות יחידה, זה היה קטע
של מאיץ פיזי קשה שם, ואני הגעת מהגדודים. לא הייתי רגיל לדברים אלה.
יצאנו למסע ארבע-על-ארבע, ומהתחילה כל הזמן אנשים באו ואמרו לי בסדר, תעשה
חייב... שמו אותו עם שני ענקים מאחורה ורק לירון היה מקדים יחד אותי. ואני
כל הזמן מתחיל לבכות שם, אני מפסיק עכשו. ולירון: "זה בסדר, זה עוד מעט מה
ועוד מעט שם, עוד מעט גומרים". היה מעוד כזה, ורק בזכות זה שהוא היה
מקדים אותי וראיתי איך שהוא מתאמץ ואני מתאמץ... גמרתי. עוד משה
שהוא אהב. הוא אהב למצוא דברים בצורה מהירה כזאת, מיוחדת. פעם אחת נסענו,
אני נכנסתי עם הרכב שנסעתי לאיזה חניה שמצוותי. החנתי עס לירון יחד באותו
וأمرנו בסדר, נמצא את המקום אחר-כך. הסתוובנו בתל-אביב הלווז וחזoor, הלוז
וחזoor איזה שלושת-רביעי שעה, עד שלירון פתאום הבין. שמעתי אותו אומר תפsti,
תפסתי, אבן-גבירול זה רחוב שהולך ככה, זה רחוב שחוץ, זה רחוב שכבה, עכשו
אני יודע איפה הואטו.

זהה: חזרנו מניוטי ג' ייפים. עברנו דרך באר-שבע, כל הג' ייפים בשינייה. יואב בעג'יף עם גדי, ישב בג'יף עם סוטצ'רט, יד על הכניסה, מבסוט, רק בחורה לידה היתה חסרה וזה יהיה מושלם. באיזשהו שלב ינו עקר אותו וקלט שהוא עם סוטצ'רט וצעק לו "יש לך שבת". ביקש ממנו לעצור הצד. כולם ניסו לשכנע את ינו שיוותר. לירון בא ושאל מה קורה, יואב סיפר לו. לירון אמר "רק שנייה", הלא לינו ודיבר איתו אישית הצד. כולם מסתכלים, הם דיברו איזה רביע שעלה. כשהוא חזר שאלנו את לירון מה היה. הוא אמר שיהיה בסדר. והשבת בוטלה.

בלהה: מאיפה היה לו הכשר הזה, הביטחון, הידיעה שצריך לבצע כך או אחרת?

ינו: לירון היה מוד טוב במסגרת או בתפקיד שהוא ביצע. הוא ידע שהוא מוד טוב. מכוח זה, זה מקנה לו את הזכות לומר אני רוצה ככה או אני חושב ככה, כי אף פעם אי-אפשר היה לענות לו. כשאנשים היו באים ואומרים לי, תשמע, למה זה ככה, היתי יכול להגיד, קודם אתם תנסו, קודם תעשו אחרת. ולירון ידע שאי-אפשר להגיד לו על מהו שהוא לא בסדר, לפחות לא לבוא ולדרוש וזה שהוא ידע שהוא טוב, פשוט נתן לו את הזכות לבוא ולטעון או לבוא ובגינה עניינית, לשנות דברים. אני חושב שהוא היה מהבודדים שבאמת דיבר בטעון וזה השפיע די הרבה על שאפשר היה ללמידה ממנו. אני לפחות למדתי ממנה די הרבה, וזה טועה, היה הדרך שלי בתור מפקד. כי אף פעם הוא לא בא בגישה של אני צודק אתה טועה, והוא אומר, טוב, תסביר לי. תסביר לי למה עשית ככה ולא ככה. היתי מסביר לו והיה מסתכל עליו עוקום ככה עם עיניים גדולות, אחרי כמה זמן היתי אומר לו טוב, נו, אתה צודק. לפעמים, בעיקר במתקדם, בטירונות יחידה, היה מסתכל עליו עם עיניים כאלה ולא אומר כלום, ובאיזה שלב היתי אומר לו, אתה יודעת מה, אתה צודק.

בלהה: לירון היה אדם שלקח עצמו מעבר, היה מסתכן יותר ממה שצריך?

ינו: לדעתי, לא.

בלהה: אתם מתארים אדם מוד בטווח, מוד יודע, עומד על שלו, כאילו מפגין הרגשות בטחון שהוא מעל ומעבר, הרמת אף. היה בו מהו זהה?

REN DOR: לא, הוא לא היה מרים את האף, הוא לא היה שחקן. בטחון וידע - כן, שחקן, בכלל לא. הוא היה מוד שלם, בכל דבר הוא ידע מה הוא רוצה לעשות. אני זוכך, בפעם שיצאנו לתרגיל עיור נסעתי אליו מהקיבוץ, דיברנו סתם. על המפקד, לי המון דברים פשוט לא היו ברורים, הכל היה מוד ברור לו. בכלל דבר היה הסבר, לא רק דברים שבקשר לצבא. היה מוד ישר עם עצמו, מה שהמחנכת שלו דיברה, עשה מה שהוא האמין, לא אנס את עצמו.

חווב: בניוטים, אף אחד פה לא יודע, זו חשיפה, היה לנו טיפ, שמנו אותו בתדי". הינו הולכים לנוט, לירון היה יודע לנוט, אני לא כל כך. הינו מביים שבועיים (שבוע) מסכם זהה... התפלאת עליו, הلقנו לנ"צ הראשון, הינו מביים אותו והולכים לישון עד ההשכלה. כל יום הינו מביאים נ"צ אחד...

Յואב: בשלב שאמרו לו שהוא יהיה סמל ותיקה, הוא ידע לנוט, אבל בותיקה צריך לדעת לנוט טוב. פעם נשענו לשבוע בניוטים. לא היו די ג'יפים ולא כולם יכלו לנוט. כל פעם מישחו היה נשר. לירון לא יותר. לא היה נשר. היתי אומר לו, בוא תישאר איתני איזהليل, נישע לבאר-שבע וזה... לא.

פעם הפרעתית לו בניוט. התחלה להתעורר לו. היתי נהג שלו, התחלה לנסוע לאיפה שאני חשב. כאילו מתעורר לו בניוט. נורא היה לו חשוב לדעת, היה עשו את זה על הצד הטוב ביותר. זה שהיה לפניו סמל-ותיקה החזיקו ממנו בקטעה הזה, של לנוט, ולירון נראה רצה להציג גם לרמה כזו. הוא היה נורא היסטר, שהוא לא היה נוט-על, ולא היה מוותר לעצמו.

הברתית על זה עם מי שהיה אז מ"פ וממד התלבטנו, כי המ"פ אמר לי, אז הוא לא מביא, אתה מכיר אותו, אתה יודע איך הוא משתדל. אמרתי לו אני מכיר אותו, הוא כבר שלושה ימים מביא קוד אחד, אם הוא לא מביא אז הוא לא רצה להביא. ובאמת, אם הוא בא באמת רצה משהו, גם אם הוא לא היה טוב בזה, אז הוא הצליח. ואם לא הצליח היה בא ואומר לי, תשמע, יש לי בעיה, לא הולך לי.

מ"פ: אני בסך הכל חדשים וחצי בפלוגה, את לירון לא הספקתי להכיר טוב. הקטע היחיד שהיה לי איתו זה שהוא רצה לצאת עם "הוותיקה" לפעולה. מאז שהוצאות של שוקו עלו לפלוגה, ולירון היה מיום אחד להיות סמל-ותיקה, כל הזמן הוא בא וננדנד לי, שהוא רוצה להתאמן עם הוותיקה, כדי להיות טוב, ולהכנס לתפקיד. בסוף, לפני המבצע הזה שהשתפנו בו - והוא לא היה-Amor להשתתף - הוא בא ובקש להשתתף, פעמיים, ואמר שהוא צריך להיות מוכן, לא יכול להיות שהוותיקה תשתתף והוא לא ישתתף, למורות השוצאות העכשווי שלו, הוצאות של שוקו, לא משתתף. פעמיים אמרתי לו שאפשר כי אין מקום, אין בתור מה, ובפעם השלישייה שהוא בא אז באמת היתה איזו אפשרות וזה הוא יצא. הוא היה עשרה ימים בסיררת ומשם כל ערב היה מתקשר כדי לשאול שאלות והיה מעלה את הבעיות שלו, כדי שנפתחו לו אותן.

בלהה: בעיות שלו או צבאיות?

מ"פ: בעיות צבאיות ושל החיללים שאיתו, כי הוא קיבל שני חיללים שלא מהוצאות שלו. הוא יצא לפקח על חיללים, שהם לא שלו. והם היו בתוך יחידה אחרת, בסירתה, והוא היה צריך פתרונות, גם ציוד וגם אמצעים וגם שאלות מקצועיות. הוא היה מתקשר כל ערב לשאול. הוא התעקש נורא ליראות תרגיל חי לפני שהוא יוציא, והיה להם תרגיל חי. היה עוד צוות שלא התעקש ולא יראה חי, הם התעסקו ובאו וירו.

גדי: בקטע של הרדיופה שלו לשמלות, בקטע של הביצוע. היה מגיע לגיחות, הוא קיבל ציוד לא מתאים ובפלוגה אף אחד לא הצליח לעוזר לו, אז הلتכי אליו לחמ"ל של החטיבה, חיפשו אנשים שיעזרו לו. אז הוא הגיע עד לרמה של המפקד של הסירתה, התקשר אליו לפלאפון, דיבר אליו בקודם, הוא הגיע לציוד המתאים. בקשר לספרים, הוא התענין בהכל, הוא לא הגביל את עצמו. התעסק עם הרבה.

יואב: במוסיקה זה מתחיל ב"פרח בגני" של זוהר ארגבוב ונגמר במוצרט. כל המוסיקה. גם מוסיקה קלאסית. הلقנו פעמיים לכנסות דיסקים, איזה יום שישי, אני הולך אחריו, מסתכל מעבר לכתר לראות מה הוא לוקח, את מוצרט דוווקא היכרתי, אבל חוץ מזה לא.

גדי: פעם אמר לי כן, עברתי על יד חנות דיסקים גדולה בתחנה המרכזיית, אבל היה לי רק איזה חצי שעה אז לא נכנסתי. הוא כל-כך אהב לכנסות דיסקים, שהיה צריך איזה שעה מינימום, אם לא היה לו זמן לא היה נכנס לזה, כי היה צריך להסתובב שם, לבדוק ולשmeno.

בלהה: היתי רוצה לשאול אתכם שאלה היפוטטית, איך הייתם רואים אותו באזירות. بما היה בוחרי? بما היה מתמקד? איך אפשר לדמיין, כי המГОון שתיארתם - של בחור שיש לו כל-כך הרבה מרכיבות, עם כשרונות, אינטלקט, התעניינות כזאת, איך הייתם מדמיינים.

גדי: אני קצת יותר ותיק, יצא לי להשתחרר לפניהם. כשהפגשנו הוא אמר לי שלא יוכל להיות, הוא מרשה לי כאשר משחרר לנסוע, לטויל, לעשות كيف קצר - וזה חשוב על דרך טובה לעשות כסף ולהזור לארץ כשהוא משחרר, ולעשות את זה איתי. אני חשב, שהוא היה מתעסק בחינוך ממשהו שהוא אוהב. לא כולנו עושים עבודה שאחננו אוהבים בסופו של דבר מסיבות אלה ואחרות, אצל לירון זה היה רק

במשהו שהוא אוהב.

יואב: היה מצטייר כקיבוצניק, לא מלאה שחוشبם מה יעשה אחר כך.
ינון: לירון בעצמו, לא היה לו איזהו כיוון, זה לא התריד אותו שאין לו
כיוון, רצה לזרום.

) לפניו שנחננו מסיים, כדי לשמע את החיללים של לירון, יש להם חוויות
קצת אחרות משלנו.

גדי: ביום שישי הוא היה נסער וסיפר לי בטלפון שהוא משוח איום ונורא.
היתתי מוכרכ לשמע מה וכששמעתי מה לא הבנתי על מה הוא נבהל - לך לנו קצת
זמן להפסיק לzechok.

ליאור: לירון היה מדקדק לגבי כל דבר קטן, מושך נעל עד נשק, הכל. מאי-מאד
קפדן. רק אחרי זה למדנו שהדברים האלה חשובים. היה מסביר לנו כמה כל
דבר חשוב. אני זוכר לירון, אף פעם לא היה מחייב, היה מראה את החומרה שבו,
את הפנים הרציניות ואומר מה צריך לעשות, שום דבר חזץ מזיה. לפחות לאט, בזמן
האחרון, בדיקות לפני שהוא נהרג, אני זוכר שפעם אחת קראתי לו מחוץ לאוהל
"לירון לירון", הוא פתח, ואמר, "מה, אתה לא מתבכי יש, מה אתה קורא לי מחוץ
לאוהל". משך אותו פנימה והתחל לחתוך אותו. התבבלת, אבל ידעתי מה להגיד. זה
היה די משונה מזה. והוא התחיל, אחותי, ואתה מהפלוגה, וככה. נורא שמחתי.
בזמן האחרון מאי נהנינו לעבוד אותו. תמיד, אבל בזמן האחרון הכל היה
בחיכוכים, היו בדיחות וצחוקים. הייתה לו שמחת חיים בזמן האחרון. היה מאי שמח
כל הזמן.

בללה: אני מודה לכם על השתפותכם. נזכיר את לירון על כל המגוון העצום הזה
שהרכיב את אישיותו. כל אחד יישאר לו בלבו לירון שלו.